

Οί φυλακῆς ἀμπέρωναν, κατὰ δίκην, τὸν ἥλιο ὠχρῶ.
Ἡ ζωὴ, πόρνη, κυλιότανε σὲ λάσπη ἀπὸ μαρτύρια.
Οἱ φουσαριόμικες βραχνῆς, σπάζαν τὸ βράδι τ' ἀργυρῶ
καὶ χάσκαν, τάφων στόματα, τῆς δότικας τὰ ποτήρια.

Ὁ ἀνθρώπος, ξένος, σάπιζε σὰ φύλλο σὲ ἔλη μοναξιάς,
κι ἀσυνεννόητος κρύβονταν στὴν κρύα τῆς πίκρας τένας·
στ' ἀδέλφια του ἔρριχνε, δειλός, στρυφνός, τὸ δάρος τῆς σπρωξιάς
ποὺ ὁ ἐχθρὸς στὴ ράχη του ἔρριχνε καὶ τὰ δικά του ἐγλέντα.

Ὁ ἔρωτας, κούφιος κουμπιράς, ἀπὸ τῆ σάπια του σχισιμῆ,
τὶς μάρκες τοῦ ἐπιδητήρα δεχόταν κουρασμένος.
Τώρα, ἀναπνέει ὁ οὐρανός, θυμίαμα μύρων, τὴν δσμὴ
τῶν νέων ἰδρώτων ποὺ ἄτμι:σεν τὸ ἔρωτικό τους μένος.

Οἱ θεοί, ποὺ δλέπαν τῶν θνητῶν, ἀπ' τὶς ἐπάλλξεις τ' οὐρανοῦ,
γὰ γράφουν διάττοντες χρυσοῦς εἰς στάλες τῶν διακρῶν,
κωμηγιμένοι ἀπὸ παντοῦ μὲ τὴ δαρεὶά λόγχι τοῦ νοῦ,
περισυλλέγουν τὰ στερνὰ βάρχη τῶν μυστηρίων.

ΕΣΣΔ, στὸ γιγάντιο σου κορμὸ κυλάει ἀνοίξεων ἄργασμὸς
κ' εἶσαι τραγοῦδι κ' εἶσαι φῶς στῆς ἐργατειᾶς τὸ στόμα —
πλάθεις μαζί καὶ πλάθεισαι, σοῦ φέγγει ὁ Σοσιαλισμὸς
κ' ἡ ἐλπὶδα ἡ πανανθρώπινη σοῦ ἀνθοδολεῖ τὸ χῶμα.

Στ' ἀρχαῖο τῆς σφαίρας τύμπανο κρούει τὸ ἐμβατήριο: Ἄλλαγή,
μπρὸς στῶν ἐτῶν τὸ στρατεύμα, νευρώδης ἡ ἱστορία.
Κρανία προσφιλῶν νεκρῶν σφίγγει στὰ χέρια τῆς ἡ δργῆ
γὰ σφεντονίσει στὸν ἐχθρὸ ποὺ φράζει τὴν πορεία.

ΕΣΣΔ, τὰ καρδιά τῶν ἐθνῶν ποντίζουν ἐντρομα στὴ σκιά.
Θυελλα στὰ δερόμετρα, κ: ἀστράφτει ὁ τρέμος: θάρρος —
συγκρούσεων σήματα, S.O.S., κραυγὲς στὴ νύχτα ποὺ φρικιᾶ
στοῦ Αὔριο τὸν ἔλιγγο, κ' Ἐσὺ λάμπεις χάρος καὶ φάρος.

Ὁ Ἐργάτης, ἀγρυπνος φρουρός, στὴ μηχανή, στὸ πέλαο μπρὸς,
— τὸ βλέμμα του, στὴ σκοτεινιά, τὰ φῶτα σου ἀνηχάει.
Τὸ πλοῖο θὰ πάρει ποῦφτιαξαν τὰ χέρια του, κ' ἥλιος λαμπρὸς
μὲς στὴ γροθιά του πάλ्लεται, ν' ἀκοντιστεῖ στὰ χάη.

Ὁ ἀράξει στὸ λιμάνι σου, κ: ἀγκυρα ἀσφάλειας στὰ νερά
θὰ ρίξει σκελετοὺς δαρεῖς τῶν ζωντανῶν θανάτων,
κι ἀπὸ τὰ κράτη θὰ ὑψωθοῦν, καλέσματα πρὸς τὴ χαρά,
κόσκινα φλάμπουρα — τῶν λαῶν ἡ πρώτη γνωριμιὰ των.

Μὲ χρόνια, θὰ ἐνταφιαστοῦν οἱ ἀθαφτοὶ τελευταῖοι νεκροί.
Στῆς ζωῆς τοὺς πνεύμονες, θὰ σβήσει ἡ μνήμη τῶν θακίλλων.
Ἡ ὥρα θ' ἀνοήσει χρησιμὴ πᾶνω στὴ γῆ τὴ φαλακρή,
κι ὄχι τὰ χέρια φάσκειλα στὸ φῶς, μὰ φτερά μύλων.

Κι ἄ, δὲ θὰ λέει τὸ ὄχι ὁ νοῦς σ' ὄ,τι θὰ λέει τὸ ναὶ ἡ καρδιά.
Στὸ ἀπόδροχο τὰ ἐφτάχρωμα θ' ἀνοίξουν μονοπάτια.
Κι ὅπως τ' ἀστέρια δλέπομε σὲ ἤρεμη, θερινὴ βραδιά,
ἔτσι ὁ καθένας θὰ θωρεῖ τοῦ κόσμου ὄλου τὰ μάτια.

Χαρά θὰ γίνε κ' ἡ δουλειά, κ' ἡ ρόδα γέλια θὰ σφυρᾶ,
ὦ, κ' ἡ χαρὰ στὰ χέρια τοὺς τραγοῦδι δημιουργίας.
Χρυσὴ βροχὴν ἀπὸ φιλιὰ θὰ στάζουν πρόσωπα χλοερᾶ,
κι ὁ ἔρωτας θάβηαι ἡ ποίηση τοῦ ὠραίου καὶ τῆς ὕγείας.

Χαίρε, λοιπὸν, συντρόφισσα ΕΣΣΔ—ἐλεύθερη, παγκόσμια ἀχτῆ—
λάμψη τὴ λάμψη πᾶνω σου βροντάει τοῦ ἥλιου τὸ κύμα.
Τὸ μέγα ποίημα τῶν καιρῶν, ἦρθε ἡ ὥρα γὰ τὸ πείε, Ποιητή,
μὲ τῆς εἰρήνης τὸ ρυθμὸ καὶ τῶν σφυριῶν τὴ ρίμα.